

je treba zasledovati po vijugah, da se odkrije nje pravi pomen. Bolj žal mu je bilo deklet, kakor meščanke, ki je vzdihovala za nami.

»Pojdiva pit!« se je premislil, ko sva prišla mimo nizke gostilne. In sva šla pit. Po sobi so stali prazni in polni sodi, ljudi je bilo malo.

Nalil si je kozarec.

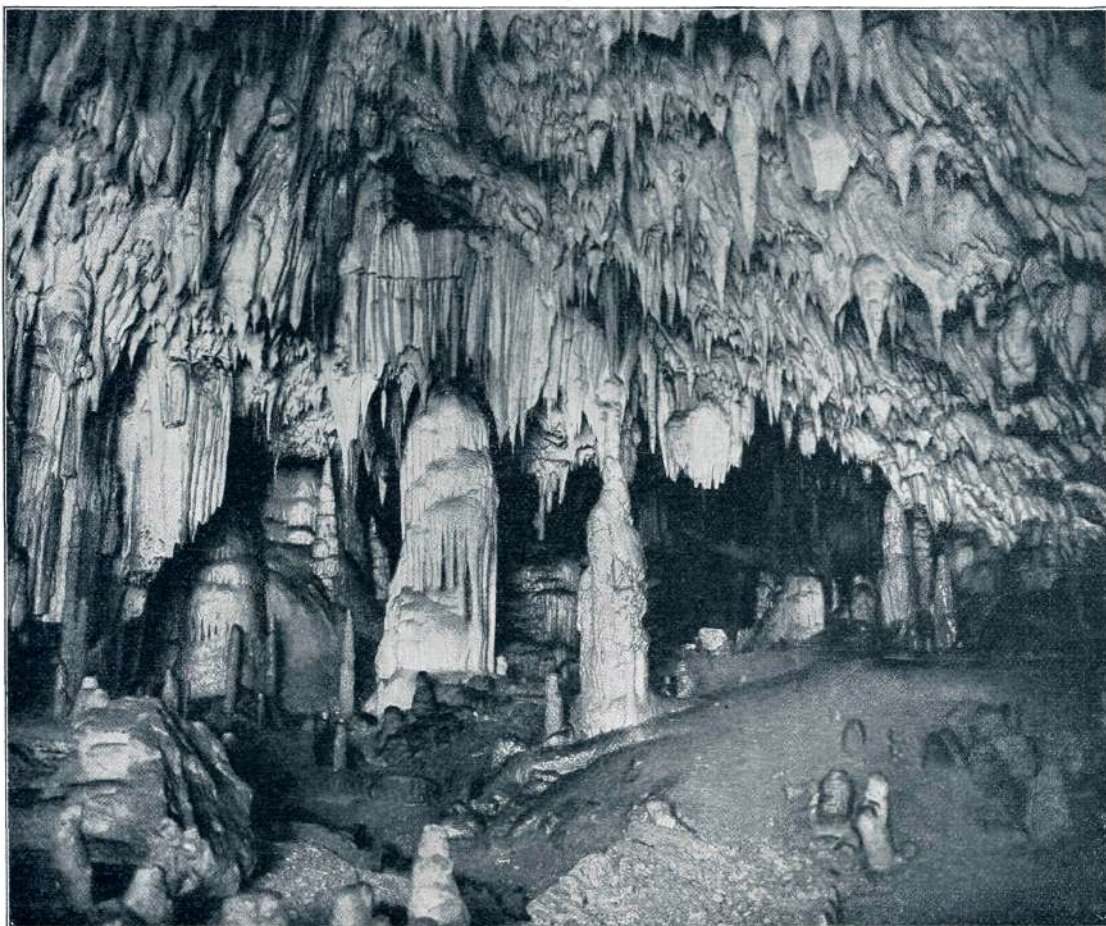
»Na smrt, sodobnik moj, in na svidenje s Karlo! v Florenci moram priti kot razvalina; Ester me bo gledala in ne bo verjela.«

»Kako sta sedaj z Estero?«

»Meniva se pametno, Fritz! Ti se neprenehoma giblješ v ekstremih. Obup in titanska samozavest, ljubezen in sovraštvo, dvom in vseslutnost si podajajo roke v tvojem srcu...«

»Kako si predstavljaš to figuro?«

»Pusti figuro in ne pij toliko! V neprestanem boju s samim seboj in s svetom gubiš delavne dneve in nočni počitek, se vzgajaš za brezkoristnega človeka, pripravljaš za brezdelje, in misliš, da so aforizmi, ki jih s težavo narejaš, res več kot igrača. Sam veš, da vse tvoje modrovanje in

IZ NOVOODKRITEGA DELA POSTOJSKE JAME.

»Zelo enostavno. Jaz pravim: Pusti me, ne ljubim te več. Ona mi odgovarja: Ne razumem te, v Florenci se bova pogovorila. Jaz jo rotim: Pusti me, dokler te ne držim; smrt ti bo. Ona mi nanovo odgovarja: Nemiren si in iz ravnovesja; ne pustim te, dokler te morem držati.«

»Ali bi se ne znal umiriti, Fritz? Ali bi ne mogel najti ravnovesja?«

»Kako, zdravilna roža moja? Ali veš ti leka, vsevedni? Razodeni mi skrivnostni sok, čudotvorec, dobrotnik!«

samorazkranje splahne, kadar izkušaš razumno govoriti; kadar si sam v sobi, leno polegaš in preustraša svet; če potem stopiš na cesto, vidiš, da je svet drugačen, kot si ga predstavljaš, in samega sebe ne poznaš.«

»Leka, leka, čudodelnik!«

»Uredi svoje misli in življenje. Bodi skladen sam s seboj, živi vsega človeka!«

»O, poznam te, konjederec, poznam tvoje mazilo. Vse svoje sile, dušne in telesne, naj skladno razvijem. Naj bom človek krepkih mišic, trdnih